

à tots sota la bandera històrica del seu egoisme.

Si, catalans, los enemichs d' Espanya han fet la *pinya* y l' han feta molt avans de que 's poguessin fer ben bé carrech de tota la extensió de nostras veritables exigencias; figureuvos, donchs, lo que seria si la veu de Catalunya, forta y poderosa, arribés un dia à las sevas orelles y l' hagués d' escoltar, vulgas no vulgas, perquè, ademés de la rahó, la vegessin plena d' *incontrastable elocuencia*.

Si: 'ls polítichs centralistas han fet la pinya, s' han unit com un sol home y 's disposan també com un sol home à combatre al enemich que se 'ls acosta, quan totjust han sentit de lluny lo cruixit de las petjadas del seu cavall; ells saben que la unió fa la forsa, ells saben que devant dels grossos perills s' imposa tota la conjunció de totas las voluntats y de tótas las energias. Al sol anunci de la *sortija* de Reus, d' un costat al altre de la Cambra de Diputats s' ha sentit creuar un alé de germanor y d' afecte, que ha fos en forta abraçada als republicans y als carlins, als de la majoria ab los de las minorias dinásticas, als envejosos, als dissidents de tota la vida, als que 's troban à primera fila y als que 's mossegan los puuys, rabiosos de no véureshi; la sang ha fet bullida y 'ls ha recordat que tots pertanyen à la mateixa familia. Fins un d' aquestos à qui, encare no fa un mes, passejava triomfalment ab esbojarrat entussiasme una part del poble de Barcelona y devant de qui s' acotava y feya reverencia desde un balcó de la Rambla una bandera catalana, ferintnos al cor à molts que no la voldríam veurer may empleada en baixos oficis d' adulació; fins aquest home, de qui algun industrial poch escrupulós n' ha escampat la imatge

per medi de sagells, parodia dels nostres; fins aquest home à qui se li satisfé ab tant d' escreix y ab tantas mostras de consideració inmerescudas, una campanya parlamentaria en la que no defensava cap idea nostra, sino que aprofitava senzillament una ocasió de masegar al ministeri, fent servir de *massa* la cuestió catalana y lentsatla de revés un cop passat l' objecte, aquest home també ha correbut à Madrid à inscriures en la llista dels polítichs incondicionals, ha anat à pendre un lloch distingit en las filas del centralisme y li ha mancat temps pera tirar un grapat de llot per la cara dels paysans seus, que fa quatre dias estavan cofoyos d' estrenyel en sos brassos y que, plens de satisfacció, l' assenyalavan com à fill predilecte de la nostra terra. Ben clar ho ha dit que més que catalá es una altre cosa. ¡Quina pena dona tot aixó!

Los que encare conservavan alguna esperansa, fundada en la única y esquifida rahó del *potser si*, y de las maus d' aquesta mena de gent creyan possible n' eixís una solució beneficiosa pera 'l nostre país, cansat ja de seguir per la via dolorosa vers la qual l' enmenan, que 's convensin de un cop, que callin d' una vegada y que no tornin à omplir lo cap dels pobles ab programas contemporisadors, cobarts y acomodaticis, que en la portada portan escrit ab lletres de pam y mitj un *nulla est redemptio* que 's veu d' una hora lluny.

Lo que 'ns tocava fer à nosaltres, los polítichs espanyols ho fan; lo sentit práctic que 'ns atribuhim, ells son los que 'n fan us ab grans ventatjas sobre nostre; la unió que dintre de casa haviam de procurar y de sostenir à tot hora y contra tota influencia de dintre y de fora, s' ha convertit en escandalosa llicencia, en afany inmoderat de predominis indi-